

Anul 59

Seria II-a Nr. 444

8 PAGINI - 15 BANI

Miercuri 27 iunie 1956

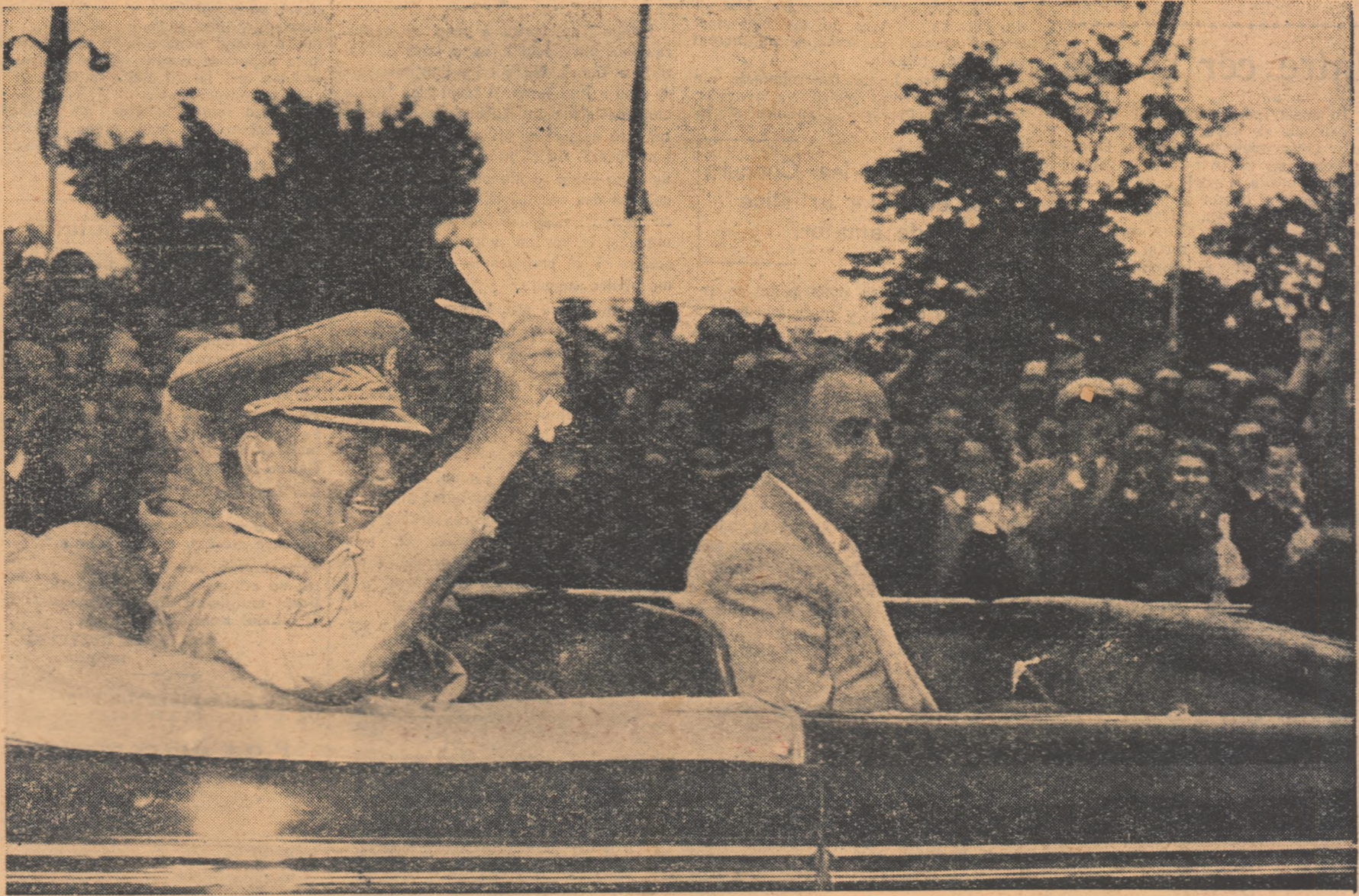
ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Citiți în pag. 7-a

Declarația comună
a guvernelor Republicii
Populare Romine
și Republicii Populare
Federative Iugoslave

Vizita înalților oaspeți iugoslavi în țara noastră

In zilele de 24, 25 și 26 iunie a.c. delegația guvernamentală iugoslavă în frunte cu președintele Iosip Broz-Tito, ne-a vizitat țara. Oaspeții iugoslavi au fost întâmpinați pretutindeni cu căldură și entuziasm. Pe străzi, la trecerea convoiului oficial ca și în cadrul mitingurilor care au avut loc, zeci de mii de cetățeni și-au manifestat sentimentul de adincă simpatie, de prietenie frățască față de popoarele R.P.F. Iugoslavia și conducătorii lor.

Bătălia RECOLTEI

In curind va incepe recoltarea cerealelor păioase, dintre care numai grâul și secara se întind pe o suprafață de peste 3.200.000 hectare. Este vorba de piinea poporului muncitor, este vorba de ceea ce nu poate lipsi nici de pe masa muncitorului, nici a țărânului și nici a intelectualului. Stringerea recoltei la timp și fără pierderi trebuie să constituie în aceste zile grija de căpetenie a tuturor celor ce muncesc pe ogoare. Din păcate însă, în fiecare an la recoltare se pierd cantități mari, din cauza întâzierii secerișului și treierii, a transportului defectuos la arii și de aici la magazii. Așa, de exemplu, s-a constatat experimental că recoltându-se grâul ajuns la coacerea deplină, adică la 6 zile după ce dăduse în pircă, s-au pierdut 216 kg. la hectar. Inseamnă deci că la o suprafață de 3.500.000 hectare de cereale păioase, dacă se pierd în medie câte 200 kg. la fiecare hectar din cauza nerecoltării la timp, se risipesc în total 700.000 tone de cereale, adică atât cât ar fi necesar pentru hrana pe timp de un an a peste două milioane de oameni.

mai ales cu întregul parc de tractoare, combine, batoze și secerători, precum și cu rezervele de materiale, piese și combustibil necesar. Mașinile ușurează mult munca și ceea ce este mai important, scurtează timpul necesar recolării, înlăturând prin aceasta în bună măsură pierderea rodului.

In această vară — dat fiind vremea foarte nestatornică — este necesar să folosim la seceriș și treierii toate forțele de muncă, atât cele mecanice cât și cele manuale.

In unele locuri există obiceiul de a se clădi în câmp cerealele păioase, cum ar fi de pildă în regiunile Galați și Constanța. Este un obicei

de
Ing. agr.
MARIN STANCU
ministru Agriculturni

păgubitor, la care trebuie să renunțăm complet. Păioasele trebuie strinse, legate în snop și clăite pe pari, deasupra pământului (ferindu-le astfel de apă și ușurând totodată zvintarea snopilor udați de ploaie), ori în stoguri de câte 100—150 de snopi, ceea ce îngăduie dezmișcătură aproape a întregii suprafețe. Treierii trebuie să înceapă imediat după recoltare.

Tocmai de aceea se cere să fie din vreme amenajate și electrificate ariile, alcătuite cetele de treierii, curățate și dezinfectate magazile și puse la punct toate mijloacele de transport. In ce privește treierii propriu zis, cea mai bună metodă prin care se obține un mare randament de lucru pe arie, este metoda batozarului Nicolai Brediu, metodă care permite ca în 21 de ore să se treiere cîte 134.000 kg. de grâu. Este necesar ca pe ariile gospodăriilor agricole de stat și colective, întovărășirilor agricole și asociațiilor simple ce realizează după această metodă înalțată.

O mare răspundere asupra bucei desășurări a campaniei de recoltare și treierii o poartă staturile populare. Cu sprijinul organizațiilor de masă care activează în mediul sătesc, sub îndrumarea și conducerea organizațiilor de partid, staturile populare au datoria de a sprijini țărănimea muncitoare în pregătirea și ducerea la bun sfârșit a campaniei agricole de vară.

Să folosim fiecare ceaș, fiecare zi și noapte bună de lucru, pentru a câștiga bătălia recolării la timp și fără pierderi!

STIHURI DESPRE VARĂ

Vară, cu cîmpii gătite
Și cu soare arzător,
A venit pe nesimțite,
Fără știrea lui Topor.

I-a găsit pe mulți prin sate
Ce-au depus strădanie,
Cu unelte reparate,
Gata de campanie.

A găsit și unii care
Merită-o filpică,
Chit că asta nu prea pare
O problemă tipică!

Deci, vorbind cu el laconic,
Doar așa, din trecere,
I-a-ntrebat pe-un ton ironic,
N-au de gînd să se cere?

La-ntrebarea formulată
Fără alte clauze,
Vinoatăii tac — sau cată
Fel de fel de cauza.

Că și ei au interese
Dar, să vezi: raioanele
Nu trimit din timp adrese
Cînd sosesc sezoanele.

Sau că tot plouînd o vreme
(Argumente logice!)
Au avut, mă rog, dileme
Meteorologice.

Vara cea cu dor de muncă
Devenise zgîtie,
Auzindu-i cum i-aruncă
Toți cite-o năzbîtie.

Și deodată, n pragul friei,
Și-a-nnegrit pupilele,
Protestînd că „marinică”
Îi mîncă zilele!

(Desen de
I. POPESCU-GOPO)

STELIAN FILIPE

Se pregătesc ECHIPELE de TEATRU

Nu e treabă ușoară să ajungi din la faza regională a concursului. E nevoie de talent, și mai ales de multă sîrguință. Coriștii din Fărcașa au dovedit că sînt înzestrați cu aceste daruri. Iar la faza raională corul lor le-a întrecut pe celelalte din raionul Ceahlău.

Iată de ce în comună se vorbește acum cu precădere despre pregătirile corului. Oamenii n-au uitat însă că etapa a doua

a concursului (cînd începe întrecerea echipelor de teatru), bate la ușă.

— Pînă în septembrie nu mai e mult zice profesorul Chibritie Almasan, directorul cîminului. — Două luni trec repede și de o dată ne-om pomeni că trebuie să ne înfățișăm la faza intercomunală a concursului pentru echipele de teatru.

Piese de teatru s-au mai jucat în comună. De la spectacol la spectacol, plutașii din Fărcașa prindeau tot mai bine mesușugul mișcării pe scenă, și au început să trăiască rolurile.

Una dintre fazele intercomunale ale concursului, pentru teatru, va avea loc la Fărcașa. Fărcașenii au început să

au prins frunze făcute din pînză colorată în verde.

Artiștii amatori din Fărcașa au acum condiții ca să-și prezinte bine piesele. Așa că au început repetițiile. Pentru concurs, ei repetă două piese: „Albăstrelele” de Tudor Șoimaru și „O noapte grea” de Lucia Demetrius.

★

Echipa de teatru a casei de cultură raională din Ceahlău, ca și casa de cultură, e tinără. Nu s-a împlinit nici anul de cînd a luat ființă. A făcut însă treabă bună de la început. Ultima piesă „Bărbatul fără opinci” de Mihai Leonard, a fost bine jucată. Cu ea se vor duce în comunele din raion. Acolo nu se vor mulțumi doar să dea spectacole. Vor lua legătură cu membrii echipelor de teatru din comune și le vor da îndrumări pentru ca aceștia să se pregătească cît mai temeinic pentru concurs.

Dar nu numai atât. Fiecare membru al echipei de teatru din Ceahlău se va ocupa de cite o echipă sătească din raion. Unul se va duce la Fărcașa, altul la Hangu, altul la Buhalnița... În felul acesta va sprijini casa de cultură, echipele de teatru sătești în vederea concursului.

Artiștii amatori din raionul Ceahlău au însă o dorință. Cu dragă inimă ar juca ei o piesă în care să fie vorba despre viața oamenilor din părțile acestea. O piesă despre viața tăietorilor de lemne, a plutașilor de pe Bistrița... Din păcate o asemenea piesă nu s-a scris încă.

Ce au de spus în această privință, scriitorii noștri?

T. LUNGU

Intre cer și apă

În acest început de vară Delta-i o explozie de verdeată și de cîntec... Doar apele umflate ale Dunării, care au zăbovit peste vetrele satelor, par a fi oprit ceva din clo-cotul acesta imens al vieții.

De la Crișan, treci „peste baltă” — pînă la Caraorman, în inima Deltei. Ai intrat în împărăția rațelor și gîștei or sălbatice, a stîrcilor și babilțelor. La fiecare pas un cuib cu ouă sau cu pui. Nufarii albi cu tulpini de patru-cinci metri lungime, orni galbeni, papură, stuful... În depărtare, două mori de vînt par singurele elemente însuflețite.

Si totuși, chiar aici, la multe mile depărtare de o localitate mai însemnată, pulsează o frumoasă viață culturală. Flăcăii și fetele din Caraorman vîn la repetiție

chiar și acum cînd apa este mare, deși nu-i așa de ușor să ajungi dintr-un caoț în celălalt al satului.

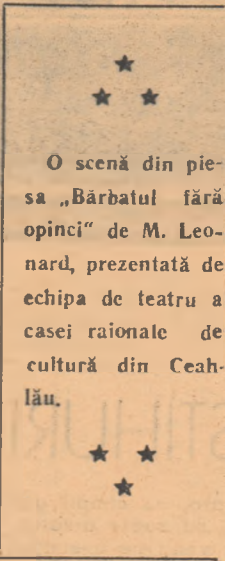
La cel de al IV-lea Concurs al cîminelor culturale corul se prezintă cu un program alcătuit din frumoase cîntece locale. De asemenea și echipa de dansuri a fetelor s-au ridicat aici în perioada pregătirilor pentru concurs, cîntărele ca Georgeta Ivanov și Zoia Terente, sau Victoria Konkolenko din echipa de dansuri.

Pentru că în Delta talentele în floresc ca și nufarii — chiar dacă de iur împrejur este numai apă și cer.

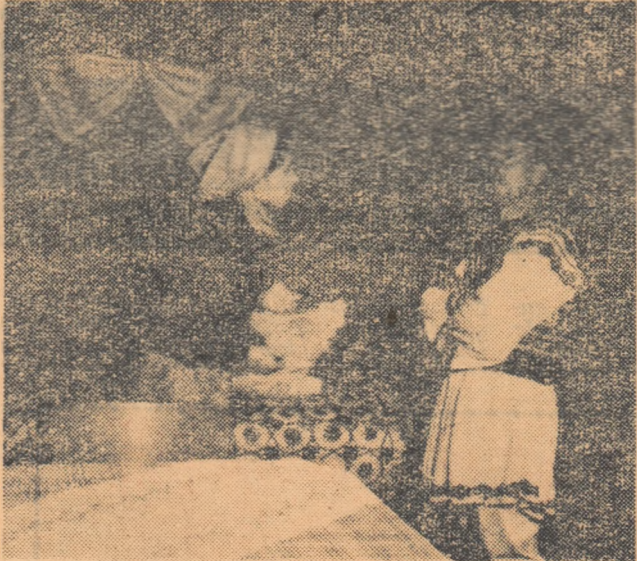
IULIU RATIU

Cel de-al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori

se îngrijească de pe acum de tot ce trebuie pentru o desfășurare cît mai bună a spectacolelor. Cum n-au încă electricitate în sat au chibzuit cum să ilumineze scena și au găsit mijlocul, așezînd la marginea rampei 15 lămpi cu petrol și cîmpușînd interiorul rampei cu oglinzi. Pentru întocmirea decorurilor au arătat, de asemeni, grijă și pricepere. Pînă acum cităva vreme, cînd un act din piesă se petrecea într-o pădure, întindeau în fundul scenei o pînză pe care erau zugrăviți cîțiva arbori. Aceasta nu putea crea însă imaginea unei păduri. Ce s-au gîndit atunci? Au întocmit din carton gros mai multe siluete de copaci pe care le-au așezat, prinse în proptețe în diferite părți ale scenei. Coroanele pomilor le-au închipuit din niște plase de sîrmă pe care

O scenă din piesa „Bărbatul fără opinci” de M. Leonard, prezentată de echipa de teatru a casei raionale de cultură din Ceahlău.

Ce nu se știe la raion

Pînă acum patru-cinci luni, în Sascut era un cîmin cultural. Un cîmin în toată regula: cu director, cu activ obștesc format din 8 învățători și — mai cu seamă — avînd sarcina de coordonator al celorlalte două cîmine culturale din satele Spineni și Berești, care țîn de comuna Sascut.

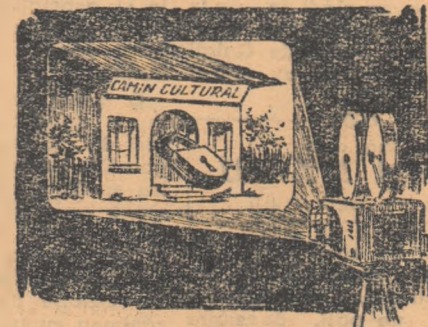
Probabil că la secția culturală a raionului Adjud situația de la Sascut se arăta trandafirică dacă vreme de un an și mai bine cîminul din Sascut a fost lăsat la voia întîmplării.

Directoarea cîminului, Elena Pavel avea o singură preocupare culturală: cinematograful. Din acest punct de vedere ea nu poate fi decît lăudată. Vindea la fiecare spectacol toate biletele și-și dădea multă silință să aducă în comună filme noi. Dar, prinsă pînă peste cap în această treabă, bineînțeles că nu mai avea cînd să se intereseze și de alte laturi ale activității culturale.

Prin noiembrie anul trecut, după o nouă organizare a activității culturale în raion, cîminul cultural din Sascut nu a mai fost socotit cîmin de centru, și în consecință, directoarei lui i s-a redus o jumătate de normă. Faptul acesta venea însă în flagrantă contradicție cu interesele tovarășei Elena Pavel, care supărată foc pe secția culturală că nu-i recunoștea „intensa” muncă dusă pentru

vinzarea biletelor de cinematograf, a incuiat cîminul, a agățat cheia în cui și... pe aici țî-i drumul. S-a dus din localitate și dusă a fost.

Experiența ne învață că om de neînlocuit nu se află nicăieri pe suprafața pămîntului. Era de așteptat ca cei din fruntea treburilor culturale ale raionului

Adjud să numească aici un alt director. Dar n-au făcut așa. Ei au preferat să desființeze acest cîmin cultural decît să găsească un om care să-l poată conduce. În felul acesta Sascutul a rămas fără cîmin cultural.

Numai că desființarea cîminului de

Un înalt sol al poporului indian ne vizitează țara

Țara noastră găzduiește în această săptămână un oaspete de seamă venit din îndepărtata Indii. Ei ne aduce solia de pace, prietenie și colaborare din partea popoarelor acestei mari țări. Domnul Sarvapalli Radhakrishnan, vicepreședintele Republicii India, înaltul oaspete care ne vizitează țara, este un reprezentant de irînte al culturii indiene și universale, un eminent luptător pentru eliberarea națională a patriei sale, un neobosit activist pe tărîm obștesc și miitînt încercat în largul front al păcii și bunicii conlucirii între popoare. Vizita sa va întări și mai mult relațiile de prietenie între popoarele romîn și indian, relații care au fost lărgite după ce India și-a cîștigat independența.

Poporul român, bucurîndu-se de această vizită, urează din toată inima înaltului oaspete indian un calduros bun venit și dorește ca această vizită să dea cele mai bune roade.

La cîm nui cultural

S-a dat cortina-n lături, liniștit.

Aplauzo tumuli au izbucnit.

Pe scenă-s violele, sint bufori,

Sau cosînzene mîndre și fectori?

Ce jocuri minunate din străbuni!

Cum poți cu ochi și mîni să le aduni?

Și cîntecele — dragi privighetori —

Ce sufletul poporului surori,

Te poartă ca pe-un fulg, pierdut în via,

Pe drumul de argint spre zori deschi,

Încît te-ntrîbi de ești acova tu,

Cel ce le prinde farmecul, ori nu...

Dar iată s-a ivit Pepelea — ținc

Și salutînd mulțimea grav și-adînc,

Recită-o poezie gînuvier:

„Doresc s-ajung o dată pionier”.

În incoiere, Lebăcă David

Ne va citi-un răvaș către partid.

Drept mulțumită că s-a luminat

Și ultimul analfabet din sat.

ION HORIA CREȚEANU

învățător

ÎN ATENȚIA DIRECTORILOR DE CAMINE CULTURALE

Plan de conferințe

ce vor fi trimise cîminelor culturale în luna septembrie 1956

(Pentru lunile iulie și august, vezi planul de conferințe publicat în „Albina” numărul 443 din 20 iunie a.c.)

- Situația internațională;
- Conferința A.R.L.U.S.;
- Constituția R.P.R., constituția mărețelor cuceriri ale poporului nostru;
- Pregătirea și efectuarea lucrărilor agricole de toamnă (tematică);
- Mărirea producției agricole la hectar prin aplicarea regulilor agrotehnice și folosirea chibzuită a pămîntului;
- Tarlatizarea, mijloc însemnat pentru sporirea producției la hectar și a veniturilor țărănilor muncitori;
- Să creștem cît mai multe oi cu lînă fină și semifină;
- Aurel Vlaicu, primul aviator român.

Pe urmele materialelor publicate în „Albina”

„Sst...! să nu le tulburăm liniștea!...”

Sub acest titlu a apărut în „Albina” Nr. 438 din 16 mai a.c., un foileton care se referea la totala lipsă de activitate a cîminului cultural din Nicșeni, raionul Botoșani.

Zilele acestea, statul popular al raionului Botoșani ne-a trimis o scrisoare în care arată justețea celor relatate de „Albina”, precum și măsurile luate pentru îndreptarea situației. Astfel, a fost numit un nou director la cîminul cultural, tov. Crețu Dumitru, care, după cum se arată în scrisoare — și să sperăm că așa se va întîmpla — va fi ajutat în muncă de toți intelectuali din Nicșeni. Vor fi activizate toate cercurile de citit, — care deocamdată erau doar pe hîrtie — și însuflețit, cîminul cultural va fi deschis în fiecare zi, iar în zilele de odihnă echipa artistică, care va fi organizată între timp, va prezenta programe artistice.

centru a lăsat fără părinți cîminele din cele două sate Spineni și Berești.

Directivele raionului continuă a fi transmise la Sascut tovarășului Virgil Rusu, care a preluat de la fostul cîmin biblioteca. Dar el nu are nici o calitate pentru a trece mai departe aceste îndrumări. Directoarea cîminului cultural din comuna Berești, tovarășă Maria Ichim, se descurcă cum poate — și, de bine de rău, aici, munca culturală mai merge. Dar în satul Spineni, care pînă nu demult se număra printre satele fruntașe în activitatea culturală, echipele artistice s-au autodesființat. Directoarea cîminului, învățătoarea Margareta Avasilcăi, singurul cadru didactic din Spineni, a muncit mult și cu entuziasm pînă acum patru-cinci luni. Dar lipsită de îndrumare și control, Margareta Avasilcăi a trebuit pînă la urmă să privească neputincioasă cum se clatină tot ce începuse să clădească.

În sistemul de organizare a muncii culturale practicat de raionul Adjud, comuna Sascut trebuie îndrumată de directorul cîminului cultural de centru din Căiuș. Or, tovarășului Cristea nu i s-a precizat că urmează să îndrume și cele două cîmine din Spineni și Berești. Cum la Sascut nu mai este cîmin ci doar o casă de citit, directorul de centru se declară mulțumit să raporteze raionului că treburile în Sascut merg bine.

Cînd, de fapt munca culturală merge prost în Sascut, iar în Spineni problema este și mai... spinoasă!

GH, FLORESCU

Părerea colectivizatorilor din Mircea Vodă

Lang e drumul de la Mircea Vodă, din raionul Călărași, pînă la comunele Plăiești sau Vălenii de Arieș din raionul Turda. Înainte vreme, oamenii din aceste depărtate așezări nu știau nimic unii despre existența celorlalți. Astăzi însă, prin mijlocirea slovei tipărite, ei încep să afle tot mai multe lucruri care le sînt apropiate, să se cunoască tot mai bine și chiar să învețe unii de la alții. Astfel, discuția deschisă de „Albina“, cu privire la întărirea organizatorico-economică a gospodăriilor agricole colective, a avut un larg răspund și printre membrii g.a.c. „Constantin Pavliuc“ din Mircea Vodă, care au acordat o mare atenție problemelor ridicate de scrisoarea colectivizatorilor din Plăiești, precum și de răspunsurile primite de aceștia.

Deunăzi, tovarășii Radu Gheorghe, președintele g.a.c. „Constantin Pavliuc“, Ion Șara, Ilie Zaharia, Nicu Florea și alți colectivizatori, au dezbătut cu precădere, în lumina discuției deschise de „Albina“, problema fermelor zootehnice.

— Avem deocamdată, arăta președintele Radu Gheorghe, 300 de oi și 14 vaci. Vacile roșii de stepă, dau în medie cîte 7 litri de lapte pe zi. E o producție bu-nică, dacă finem seama că le-am furaj-
at numai la iesle. Extinzînd însă baza furajeră, vom obține o producție mai mare de lapte.

Colectivizatorii din Mircea Vodă se pregătesc să construiască un nou grajd pentru vaci. Ei vor mări treptat numărul vacilor producătoare de lapte crescînd tineretul și vinzînd numai taurășii.

— O să mărim și numărul oilor, spune un alt colectivizator. Tîndem să ajungem la vreo mie de oi, intrucît orașul Călărași, bun centru consumator, e la doi

pași și veniturile noastre ar spori sim-
țitor.

Tot din resurse locale, membrii g.a.c. „Constantin Pavliuc“ au pregătit materiale de construcții pentru o maternitate de scroafe cu 32 de boxe. Dar, pe lângă dezvoltarea zootehnicii, colectivizatorii din Mircea Vodă mai pun accentul și pe alte ramuri ajutătoare. De curînd, și-au făcut o prisacă de 15 stupi și au plantat încă 3 hectare de vișă nobilă, pe lângă cele 25 de hectare pe care le aveau. Anul trecut, via le-a adus un venit net de peste 150.000 lei. Cele 73 hectare cultivate cu plante tehnice, bogata livadă de pomi fructiferi, precum și grădina legumicolă le-au adus anul trecut un venit de peste 80.000 de lei. Toate acestea vădesc orientarea colectivizatorilor din Mircea Vodă spre o dezvoltare multilaterală a gospo-
dăriei.

Citînd scrisoarea colectivizatorilor din Vălenii de Arieș, președintele Radu Gheorghe a reținut, ca deosebit de importantă, și problema primirii în g.a.c. a țărănilor fără pămînt sau cu gospodării mici.

— Anul acesta, amintea el, am primit 40 de familii cu numai 27 de hectare. Oare venirea lor va micșora valoarea zilei-muncă? Dimpotrivă. Simțeam nevoie de oameni la construcție, la cîmp, la vie, la livadă, la grădina legumicolă. Numai cine bate pasul pe loc nu duce lipsă de brațe de muncă.

Am redat cuvintele colectivizatorilor din Mircea Vodă, care vin să întărească cele spuse pînă acum la această rubrică: fermele zootehnice se dovedesc a fi ramuri de producție rentabile, iar dezvoltarea multilaterală a producției gospodăriei, izvor principal de venituri, de creștere a valorii zilei-muncă.

N. CULCEA

40 de stupi — aducători de însemnate venituri — a cumpărat în astă primăvară gospodăria colectivă din comuna Sprincenata, raionul Drăgănești. În fotografie: Stuparul colectivei, Florea Caracaleanu, arată colectivizatorilor Lilica Dîrnea și Vasilica Paul fagurii încărcăți cu miere proaspătă din flori de tei.

Oamenii de știință răspund cititorilor „Albinei“

● Cum putem recunoaște lanurile date în pîrgă?

● Toate păioasele trebuie recoltate în pîrgă?

Plantele cerealiere au, la sfîrșitul perioadei lor de vegetație, trei etape principale:

În prima etapă denumită coacerea „în lapte“ boabele își păstrează încă culoarea verde, sînt umilate și au un lichid lăptos care iese din bob atunci cînd îl strivim cu degetul. În această fază planta își pierde culoarea verde, frunzele de jos se usucă, iar partea de sus a paiului începe să îngălbenească. Secerate în această fază plantele mucegăiesc în snopi.

În cea de a doua etapă denumită „coacerea în pîrgă“ sau („coacerea galbenă“) bobul își capătă culoarea obișnuită, începe să se întărească devenind consistent. În această fază, care durează 3-5 zile, conținutul bobului în apă este 20-30 la sută și încercat cu unghia aceasta pătrunde cu ușurință în bob. Planta se îngălbenește complet.

În cea de a treia etapă denumită „coacerea deplină“ (sau „faza de răscoacere“) boabele se întăresc atît de mult încît nu mai pot fi tăiate cu unghia, iar conținutul lor în apă scade la 14-16 la sută. În această etapă paiul se rupe lesne, iar boabele se scutură cu multă ușurință. Trecerea de la „coacerea în pîrgă“ la „coacerea deplină“ se face într-un timp foarte scurt, de obicei în 2-3 zile.

În ce privește momentul cel mai bun pentru recoltare, acesta diferă de la plantă la plantă. De pildă:

— Grîul trebuie recoltat în faza „coacerii în pîrgă“. Datorită faptului că la grîu maturitatea fiziologică se desăvîrșește în timpul cit stă în clăi, spre deosebire de celelalte cereale, trebuie să se recolteze ceva mai devreme.

— Orzul se seceră ca și grîul de toamnă, atunci cînd a dat în pîrgă. La orz însă lucrările de recoltare trebuie executate în termen mai scurt decît la grîu, deoarece orzul trece mai ușor în faza de răscoacere, fază în care spicele se frîng și se scutură foarte ușor.

— Spre deosebire de grîu și orz, orzoaica nu trebuie să se recolteze în pîrgă, ci în faza „coacerii depline“ deoarece abia în această fază semințele de orzoaică ajung la cel mai mare procent de amidon și la o germinare bună, însușiri principale cerute la fabricarea berei.

— Secara se recoltează la sfîrșitul maturității în pîrgă, datorită faptului că ea își desăvîrșește maturitatea deplină în clăi, în măsură mai mică decît grîul. Și la secară lucrările de recoltare trebuie urgentate, din cauză că, avînd boabele numai pînă la jumătate prinse între pleve, ele se scutură ușor.

— La ovăz recoltatul începe cînd spikelețele de la virful panicului sînt în pîrgă. Avînd în vedere că la ovăz coacerea se face treptat, momentul optim de recoltare se prinde ceva mai greu. De aceea, la această plantă se cere o atenție mai mare (altminteri pierderile prin scuturare pot fi foarte mari). În faza „coacerii în pîrgă“ paiele și frunzele ovăzului nu sînt complet îngălbentite, de aceea se recomandă ca la seceratul cu coasa sau cu secerătoarea simplă, legatul în snopi să se facă a doua zi.

În zona de stepă, unde din cauza căldurilor mari perioadele de coacere urmează la intervale foarte scurte, trebuie să dăm o atenție și mai mare prinderii momentului optim de recoltare.

Ing. CLEMENȚA MICLEA

Laureată a Premiului de Stat Cercetător științific la Stațiunea experimentală Mărculești, regiunea Constanța

De ce au rămas în urmă cei din Osmanu?

E o zi frumoasă de vară. Zi de muncă.

„Pe tarlalele întinse, cultivate cu porumb, ale gospodăriei colective din comuna Osmanu, raionul Brăila, cîteva prășitori, trase de cai, răsfețe, ici și colo.

Credeți însă cumva că gospodăria colectivă nu are suficiente atelaje și brațe de muncă pentru îngrijirea culturilor? Ba dimpotrivă: are 21 de prășitori și peste 300 de brațe de muncă! Unde sînt însă toate aceste forțe? — Iată, de pildă, aflăm că în plină campanie o mare parte din colectivități sînt plecați la Brăila după treburi personale, prășitorile depozitate în remiză, iar caii la odihnă în pășune.

Colectivizatorii din Osmanu sînt rămași în urmă și cu pregătirile pentru seceriș. Oricine s-ar duce în cîmp ar vedea că lanul de orz e aproape să dea în pîrgă, că cel mult peste 3-4 zile va fi bun de secerat. Nu peste multe zile va trebui recoltat și grîul de pe cele 250 hectare. Dar cu ce va fi secerat atît orzul cît și grîul, căci din cele 6 secerători pe care le are gospodăria colectivă, doar una e reparată, iar cu S.M.T.-ul gospodăria n-a încheiat contract decît pentru două secerători-legători!

Consiliul de conducere are datoria să analizeze lipsurile care există și să ia măsuri în vederea lichidării lor.

În comuna Osmanu lucrările de întreținere a culturilor și pregătirea campa-

niei de seceriș și treieris sînt rămase în urmă și în sectorul gospodăriilor individuale. Astfel, în acest sector pînă la data de 21 iunie nu era terminată nici cel puțin prașila întâia, iar prașila a doua era realizată doar în proporție de 20 la sută. Cit despre pregătirile campaniei de recoltare nici vorbă!

Comitetul executiv al sfatului popular comunal — ajutat de cel raional — are datoria de a pune capăt rămănelor serioase în urmă, în primul rînd printr-o mai bună organizare și folosire a atelajelor și brațelor de muncă. De asemenea, comitetul executiv are datoria de a intensifica activitatea căminului cultural și a celorlalte mijloace politico-educative.

Ing. agr. V. DRAGUȘANU

LA TÎRGUL MOȘILOR

Luna aceasta s-a deschis la București tradiționalul Tîrg al Moșilor. Aici, peste tot te întîmpină glasuri care te îmbie să cumperi cele mai felurite produse și mărfuri. — Hai la oale smălțuite! — Fluiere, fluierașele! — Uite ici mindrețe de basma! — Făină, făină!

Gospodăriile de stat și colective, ca și țărăni muncitori cu gospodării individuale aduc aici diferite produse agro-alimentare pe care le vînd și își procură mărfurile industriale de care au nevoie. Mii de oameni vizitează zilnic Tîrgul Moșilor unde există și un parc de distracții.

— Ai din ce alege — e părerea Floarei Șelmaru, ca și a Elenei Mocanu din comuna Afumății, regiunea București. Cumpărătoarele s-au hotărît însă destul de greu dată fiind mulțimea de desene și culori a pînzeturilor.

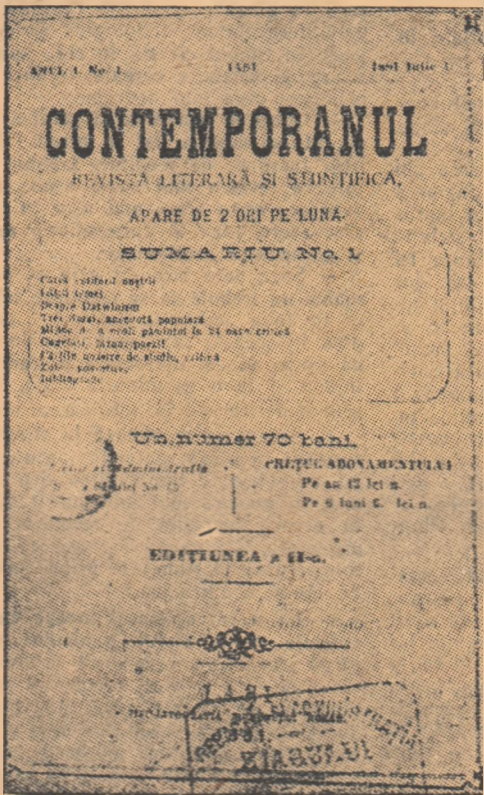
Iată un grup de cumpărători în fața producătorului meșter în oale de pămînt, Ene Aurică din Ciolpani, raionul Snagov. Se vede treaba că știu să cumere. Cîntărește oalele, pe toate părțile și aleg pe cele mai bune și mai frumoase.

Antologia „Albinei“

75 de ani de la apariția revistei „Contemporanul“

Scopul nostru este de a face cunoscut publicului românesc cum privește știința contemporană lumea — iată ce afirmă, între altele, la 1 iulie 1881, primul număr al revistei „Contemporanul“, de la a cărei apariție se implinesc 75 de ani. Re prezentând un moment important în istoria culturii noastre, „Contemporanul“ s-a afirmat, așadar, de la bun început, ca o tribună de luptă împotriva obscurantismului și a falsei culturi, ca un curent încântat — rod direct al mișcării muncitorești — menit să ajute la dezvoltarea realismului-critic, și să zdruncine pozițiile reacțiunii pe tărîmul culturii.

După cum se știe, „Contemporanul“ a apărut într-o vreme cînd dezvoltarea industriei atrăsese după sine, în mod necesar, dezvoltarea proletariatului și cînd se pregătea terenul pentru pătrunderea marxismului în România. Influențați de ideile democrațiilor-revoluționare ruse și ale Internaționalei I-a — întemeiată de Marx și Engels — propagandisții mișcării muncitorești din România, N. Petrovici, Zubcu Codreanu, Dr. Rusel, C. Dobrogeanu Gherea și alții, desfășurau o neobosită activitate politică și culturală. În anii 1874—75 au luat ființă cercuri progresiste muncitorești la Iași, Galați și București, iar în 1877 a apărut publicația „Socialistul“, după ce, în 1872, apăruse „Lucrătorul român“, organ al „Asociației generale a tuturor lucră-

torilor din România“. Încă de la apariție revista „Contemporanul“ a pus în discuție idei cu totul noi pentru acea vreme, orientînd creația unor cunoscuți scriitori ai epocii pe făgașul realismului-critic, influențat de ideologia clasei muncitoare.

O dată cu „Contemporanul“, în literatura noastră s-a ivit elementul cel mai nou al societății: muncitorul, luptătorul revoluționar aparținînd clasei muncitoare, precum și chipul viguros al țărîmului care luptă pentru o viață mai bună.

Avînd ca principale obiective de luptă în-lăturarea exploatații, emanciparea femeii, înfrățirea naționalităților conlocuitoare, „Contemporanul“ a militat — deși nu consecvent — pe această linie pentru răspîndirea doctrinei marxiste. În 1888, „Contemporanul“ a primit de la Engels o scrisoare de salut în care își arăta interesul pentru mișcarea muncitorească din România, pe care, spunea el, avea s-o cunoască mai îndeaproape ajutat de studiul limbii române.

O altă acțiune de mare amploare a „Contemporanului“ a fost și cea împotriva esteticii metafizice a lui Titu Maiorescu, susținătorul teoriei reacționare a „artei pentru artă“.

Importanța curentului revistei „Contemporanul“ — ale cărei trăsături sînt patriotismul atașamentul profund față de popor și promovarea unei literaturi cu bogat conținut de idei progresiste — constă în aceea că a orientat creația multora dintre scriitorii noștri din acea perioadă pe calea realismului critic, îndrumîndu-i și ajutîndu-i să realizeze opere valoroase care au îmbogățit patrimoniul nostru literar.

N. C.

Povestea a început într-o seară. Petre Rus se întorcea acasă pe linia gării. Flăcăul își strînse flanela care-i atîrnase pînă-tunci pe umeri și grăbi pasul.

La un cot al drumului, lîngă satul Căpuș, Petre Rus ajunse din urmă pe un om care după înfățișare părea străin de partea locului. Omul acesta era Ilie Tomuș, instructor al comitetului regional U.T.M.

— Bună seara, îi ură Petre și-și potrivea pasul cu al străinului. Încotro mergi?

— La Căpuș.

— Și de unde vii, dacă nu te superi?

— De la raion, îi răspunse Tomuș, oarecum surprins de atîta îndrăzneală.

— Vii pentru șantier? Au fost și pe aici unii care țineau să plece, dar acum s-au lecut.

— Cum adică? Nu-nțeleg — făcu instructorul.

— Nici nu-i nevoie, îi aruncă Petre Rus, și-o apucă pe o uliță lăturanică. Petre Rus ajunse acasă, mîncă ceea ce-i puse malcă-sa dimăine, fără să scoată o vorbă, apoi își puse pălăria și plecă în sat, cu mîinile infundate adînc în buzunare, pîrînd că umbliă așa în dorul leii. Asta o făcea însă numai de ochii lumii, pentru că în mîntea lui se zbăteau o sumedenie de gînduri pe care nu putea să le oprească și să le pună în bună rînduială. Petre Rus vroia să învețe meseria de zidar, și-auzise că putea s-o deprînda lesne pe șantierele tineretului, dar acum cîteva zile un prieten de-al lui se întorsese în sat de pe un asemenea șantier și-i spusese că acolo se trăiește o viață amară.

Se opri la o casă în marginea satului și bătu cu piciorul în poartă, strigînd:

— Toadere, ieși mă afară, n-aiuzi?

Peste puțină vreme apărui un flăcău numai în pantaloni și-n cămașă, cu picioarele goale și c-o țigară în colțul gurii. Petre Rus se așeză pe stînoaga de la podișcă, legîndu-și picioarele.

— Toadere, zise el, plec pe șantier — și-l privi pe celălalt dintr-o parte, stăruitor, ca și cum ar fi vrut să-l vadă pînă-n fundul sufletului. Mă duc să învăț zidăria.

— Asta poți s-o faci și-aici în sat.

— Nu, acolo trebuie să fie meșteri mai buni.

Toader zvrîli mucusul țigării și-l strivi cu talpa.

— Du-te, îi zise el, du-te, dar ascultă la mine, peste patru zile tot aici ne vedem.

Petre Rus se sculă și porni îndărăt. „E limpede, își zicea el, dacă mîncarea-i proastă acolo, n-am ce să caut, n-am nici un chef să potesc, că nu mă fac arhieru“.

În dreptul sîtatului popular se în-țînă cu instructorul de la U.T.M. și vru să treacă pe lîngă el ca și cum nu l-ar fi cunoscut. Tomuș îi tăie calea. Petre Rus se opri și-i rîse în față.

Plecarea

E mai lesne să trimiți pe alții de cît să muncești tu. Știm noi cur vine.

Tomuș simi că-ncepe să-i fiar bă singele.

Petre Rus urmărea, tăcut.

— La noi n-ai să găsești pe ni meni dornic să meargă, spuse el. Cum ți-am mai spus au fost unii și n-au făcut casă bună pe-acolo. Nici tu mîncare ca lumea, nici tu haine, cum să stea oamenii?

— Și, mă rog, cine-a fost de la voi pe-acolo? întrebă Tomuș.

— Un prieten de-al meu.

— Cine?

— Toader Gruî. A venit acum o săptămînă. Adică a fugit. — Toader Gruî? repetă Tomuș. Toader Gruî e prietenul tău? Măi fir-ar al drăcului, uite cu cine-mi pierd eu vremea de-un ceas! Toader Gruî are noroc că-i iute de picior, altfel nu scăpa el teafăr din mîinile brigadierilor, Toader al tău a furat două pături. Da, norocul lui că-i iute de picior.

Petre Rus îl privi ca năuc.

— A furat? murmură el. De unde știi c-a furat? Ai fost acolo?

— Am fost, răspunse Tomuș.

Petre Rus, zvrîli țigara și-o porni spre marginea satului, furios, să dea ochi cu prietenul căruia „nu-i plăcuse mîncarea pe șantier“. Se opri în dreptul casei lui și-l strigă de cîteva ori, stîrnind hărmălaia cîinilor. Toader veni pînă la gard, dar nu ieși în drum. Petre Rus se apropie de el.

— Va-să-zică, așa, nu-i mîncarea bună?

— Nu-i, răspunse Toader și se trase înapoi, speriat de uitătura ciudată a prietenului său.

— Stai, mă băiatule, strigă Petre, stai mă și spune-mi.

Toader pieri după colțul casei.

Petre Rus plecă să-l caute pe Tomuș...

...Acuma, părinții lui Petre au primit o scrisoare de la un șantier al tineretului din Cluj, scrisoare în care brigadierii le urează multă sănătate și le spun că feciorul lor e un om de nădejde.

FANUȘ NEAGU

(Desene de P. MANU)

Fata morgana*)

de Ion Meîtoiu

„Prin Bărăgan trecînd odată, Copil fiind, m-am rătăcit. Cu buza arsă-nsingerată Cătam plîngînd un loc umbrît.

Același soare-nvăpăiat.

Și nu aflam un loc umbrît.

Rîvnesc și-acum de bunăseamă A umbrii desfătări prelungi, Și parcă-n depărtări mă cheamă Din nou mirajul de atunci.

Pustie, la răscruci de drumuri, Fintina nu mai scriștia; Pluteau ciulini ca niște fumuri Și cîmpul sub văpăi ardea.

Miraju-nșelător de-atunci...

Și pieptul meu la fel ardea.

Umbrare văd, clădiri — dar iată, Un flăcăiandru-apare-n drum; Rostesc: „Pustiū a fost o dată...“ Răspunde: „Sînt clădiri acum!“

Și alergam mereu. Dar unde Eram chemat de voci și vis? Părea că-n zările afunde Un colț de codru s-a deschis.

E parcul de tractoare-acum!“

Dar codrul nu s-a mai deschis...

Ca mîine văd urcînd sub geană De cer, orașul mult visat... Și pier-n fum fata morgana Ce-adesea ochii ne-a nșolat.

Dar codrul nu s-a mai deschis... Purtat de-această amintire Același drum acum străbat; La fel, ciulini în nesfîrșit — La fel, un soare-nvăpăiat

Mirajul ei s-a destrămat...

*) Fata morgana — apa morților (poezie)

DE PE ÎNTINSUL PATRIEI • DE PE ÎNTINSUL PATRIEI

Intâlnire de neuitat

IMPRESII DE LA CONGRES

Sedeau alături la Congresul scriitorilor. Erau albiți. Purtau haine albe, iar la gît acele cravate bogate, negre și mălăsoase care azi arareori se mai văd la artiști — la valierile. Vorbeau cu voce stinsă, rar, cu oarecare greutate. Amindoi, culmi ale literaturii rominești din această ultimă jumătate de veac. Amindoi, făurari de valori literare ce trec granițele cu pașapoartele înțelepciunii și frumuseții. Și unul și altul cu urechea aplecată pe ăutul poporului nostru, ascultându-i bătăile inimii.

Sedeau alături, la Congresul scriitorilor, Mihail Sadoveanu și Tudor Arghezi...

In fața lor și a întregului prezidiu în care fuseseră aleși și alți scriitori de seamă, într-o largă loje, conducători ai partidului și guvernului. Peste capetele sutelor de participanți din sală, privirile se încrucișau, comunicau, convorbeau, așa zice.

Nu cu auzul, ci cu mîntea și inima, putui cunoaște convorbirea aceea.

Partidul a dat viață nouă țării. Scriitorul a dat țării tablouri ale acestei vieți noi.

Partidul a crescut, a creat oameni cu înfățișare morală nouă. Noua înfățișare a oamenilor a reflectat-o în lucrările sale scriitorul.

Asemenea lucruri și altele își povesteau privirile.

Era o convorbire între creatori...

In sală, în lojile laterale, scriitori, în vîrstă sau tineri, din țară sau din alte țări, unele foarte îndepărtate, ziaristi, artiști, critici.

Vorbeau aceeași limbă: a bucuriei, a căldurii sufletesti, a îndemnurilor spre succese viitoare. Fiecare își exprima părerea sa despre problemele ce se aflau în discuție. Da, fiecare, deși

doar o parte dintre ei au sult scările la tribună și și-au spus părerea prin viu grai.

Există, în asemenea împrejurări, și un alt fel de a te exprima. Un fel de exprimare tot atât de direct ca și acela al vorbirii: aplauzele.

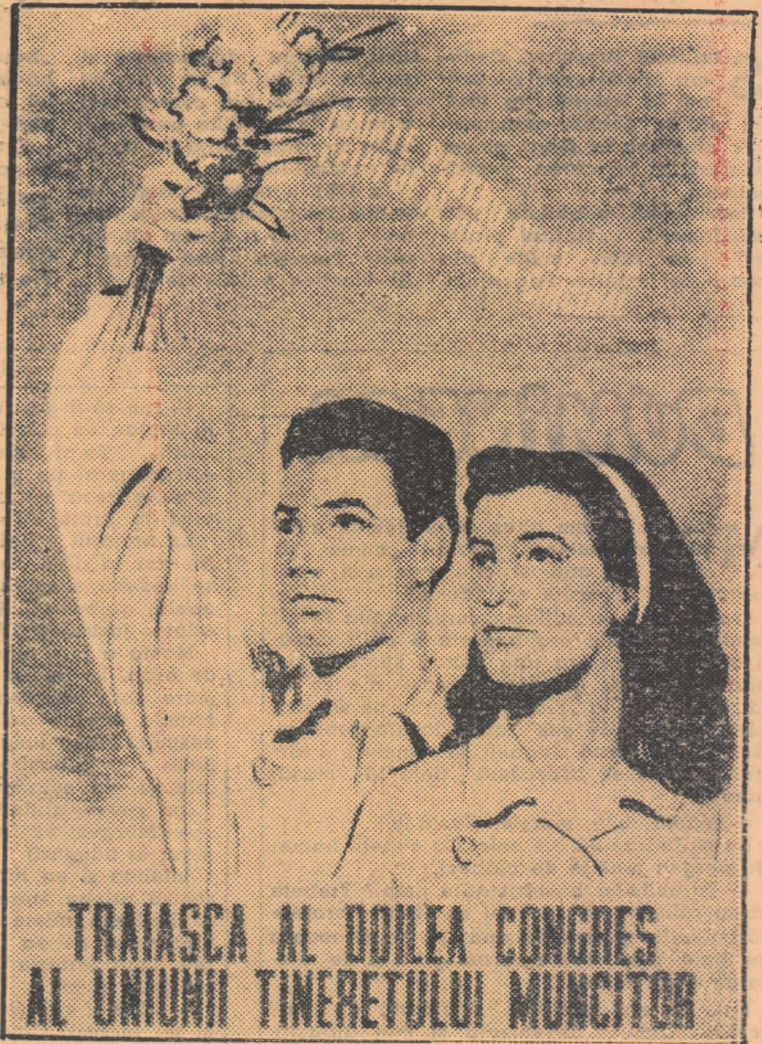
Fiecare și-a spus părerea în felul acesta, potrivit justeții și valorii cuvintărilor ce se rostiau.

Muncitori, pionieri, au adus în sală cuvîntul maselor de cititori, cuvînt plin de dragoste și recunoștință față de munca incununată de succes a scriitorilor. Au rostit și critici ascușite la adresa acelor lucrări ce nu s-au ridicat la înălțimea epocii noastre și nu au redat îndeajuns frumusețea vieții pe care o trăim. Și în toate acestea s-a făcut simțit acel suflu cald al iubirii poporului față de creatorii săi de frumos, s-a făcut simțită grija sa pentru înflorirea neînteruptă a literaturii noastre. Cititorii i-au îndemnat pe scriitori să lupte neobosit pentru a făuri noi opere valoroase, pline de frumusețe și de forță educativă.

Trăgînd concluziile la lucrările Congresului, scriitorul academician Mihail Beniuc spunea pe drept cuvînt: „Muncitorii au un atelier care le este la fel de drag ca și celelalte ateliere unde lucrează și anume biblioteca clubului. Pentru acești oameni scriem noi, pentru aceia care cu mîntea și cu miinile înfăptuiesc fericirea pe pămînt. Spre lumea acestor oameni ne-a arătat drumul și ne-a călăuzit partidul clasei muncitoare și aci, în fața Congresului, îi aducem mulțumirile noastre”.

Îndrumarea de către partid, însușirea și mai adîncă a învățăturii partidului de către scriitorii, aceasta este chezașia noilor mari succese viitoare ale literaturii noastre. Acest adevăr a strălucit cu putere de-a lungul lucrărilor primului Congres al scriitorilor noștri.

SORIN PETRESCU

In aplauzele participanților la Congresul scriitorilor o delegație de pionieri aduc salutul mîilor de școlari din Capitală.

Bun pentru recolta 1956

Griile, pîrșuite de soarele verii, sînt grele de roadă. Curînd, spicele dolofane își vor deserta belșugul auriu în tolba batozei. Oamenii se gîtesc bucuroși de sărbătoarea aceasta.

Undeva, la marginea Capitalăi, alți oameni numără și ei zilele. Sînt muncitorii de la Atelierele de vagoane „Constantin David” care măsoară zilele ce au mai rămas pînă la stringerea recoltei cu același gînd ca și țărani muncitori: fiecare vrea ca bătălia recoltei să fie cîștigătoare.

Este vrednică de laudă strădania cefeștiștilor de la „Constantin David”. Ei pregătesc vagoanele pentru transportarea noii recolte. Garniturile de tren ce ies pe porțile atelierelor vor fi cărăușii care vor duce grinele spre hamba-

rele patriei. Și pentru că prețioasă va fi povara aceasta, tare griiului sînt cefeștiștii cu cele ce pregătesc. Nu îngăduie nici cel mai mic neajuns la vagoanele cărora le dau drumul din ateliere. Le cercetează cu ochi ager de cum au venit. Fiecare crăpătură e un dușman aprig: pe aci se poate scurge, ca printr-un buzunar spart, aurul grinelor, pentru care s-a cheltuit pricepere și sudoare. Timplarii au atunci cuvîntul. Și cuvîntul lor este greu: îl întăresc cu lovituri de ciocan. Printre cei mai vrednici timplarii sînt cei din partida comunistului Dumitru Vîntilă: ageri de mină, necruțători cu stricăciunile, din miinile lor lese numai lucru de nădejde.

Și ușile mobile și fierăria sînt cu chibzuială verificate și reparate: totul trebuie să

merge strună. Exemplu de muncă vrednică este și partida condusă de Mihail Udrea. Ca niște doctori care consultă un bolnav, așa ciocănesc și lăcătușii fiecare piesă de fier a vagonului, trăgînd cu urechea la orice sunet nelaloalului. Iar cînd află vreun asemenea loc vătămat, gata-s și cu leacul.

După ce revizia e mulțumită de lucru întocmit, se zice că vagonul a fost etanșat. Asta, pe limba cefeștiștilor, înseamnă că din cutia de lemn și fier nu mai poate ieși nici măcar o muscă, alt de bine e închisă. Și nu mai rămîne decît ca înscripțierii să-și pună pecetea cu litere chipeșe, albe: „Bun pentru cereale 1956”.

I. DRAGOMIRESCU

In Capitala patriei noastre se desfășoară lucrările celui de al II-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor. Reprezentanți ai tineretului din fabrici, de pe ogoare și din școli raportează cu mindrie partidului, succesele obținute în munca însuflețită de construire a socialismului.

La Congres utemiștii își vor împărfăși experiența dobîndită în munca de educație, în antrenarea tineretului în acțiunile inițiate de partid și guvern pentru înflorirea patriei noastre. Alături de cuvîntul tinerilor din fabrici și din școli, va răsuna la Congres și cuvîntul tinerilor țărani muncitori, care vor vorbi despre munca de transformare socialistă a agriculturii, de ridicare a salului, despre contribuția lor la propășirea patriei noastre.

Urăm deplin succes celui de al II-lea Congres al U.T.M.

Vîrsta de AUR

Casele și catedralele străvechi din Praga au cunolele aurite și, atunci tînd răsare ori adune soarele, orasul capătă o înfățișare ireală, fantastică. De aceea i se spune „orasul de aur”...

In anii tineretii mele am citit un roman, scris de un autor al cărui nume nu mi-l amintesc și care m-a zguduit într-asemena măsură încît pînă azi văd dinaintea ochilor coperta galbenă pe care sta scris cu litere sîngerii: „Studentul din Praga”. Și mai jos în paranteze: „Un om la vîrsta de aur, ucis în orasul de aur”. Era o împletire de vis și realitate, o povestire lugubră despre un student nevoias care nemalputînd îndura mizeria își vinde singele doctorului Karpis. Sărmanul student a acceptat chinurile, ca să fie pe deplin sătul numai o singură zi! Ce teribil act de acuzare la adresa societății de atunci.

Approape 12 ani au trecut din ziua în care, și „orasul de aur”, și țara noastră, și alte țări din Europa au fost eliberate de sub domnia doctorului Karpis! Oamenii în vîrsta de aur, în plina vigoare a tineretii lor, au văzut că în fața li se deschid drumuri noi!

La 22 iunie a.c., în ziarele

noastre a apărut Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la unele măsuri de îmbunătățire a muncii politico-educative în rîndul studenților. E foarte greu să redai în cîteva cuvinte tilcul marelui al acestei hotărîri! I-am putea spune: grijă părintească. Am citit acolo că se vor crea asociații studențești și mi-am adus aminte de colegii mei de facultate care umblau de izbele liște în căutarea unei camere mobilate... Am citit că asociațiile studențești din R.P.R. vor avea în fruntea lor un consiliu care va edita o revistă lunară studențească... Am citit că Ministerul Culturii, C.C.F.S. și Ministerul Finanțelor vor introduce sistemul de prețuri reduse pentru studenți și elevi la spectacole, cinematografe, teatre, opere, concerte și manifestări sportive.

Am citit Hotărîrea și ajungînd acasă m-am apropiat de rafturile bibliotecii. Am căutat mult timp. Voiam să răsfoiesc „Studentul din Praga”. Dar nu l-am mai găsit. Pesemne că s-a pierdut pe undeva. Mai bine!...

D. MIHAIL

Din Literatura Jugoslavă

Scritorul iugoslav Cedomir Minderovici s-a născut la Belgrad, în 1912, din părinți săraci, muncitori. Pe când era în liceu, el s-a încadrat în mișcarea muncitorească.

Poeziile lui, publicate sub pseudonimul „Tinărul proletar” l-au adus multe zile amare de temniță. Prigonirile,

însă, nu l-au demoralizat și nu l-au abătut de pe calea pe care pornise. Din august 1941 a intrat în unitățile partizane, unde a rămas pînă la sfîrșitul ostilităților.

În 1931 a apărut primul lui volum de poezii, „Florile foamel”; în 1932 a apărut alt volum, „Tinerete fără soare”; Al cincilea volum de poezii,

„Deasupra abisului”, l se publică în 1939. Toate operele lui, care au urmat mai tîrziu, sînt numai în proză.

Fragmentul de mai jos, care, ca și întreaga povestire, are un vădit caracter autobiografic, înfățișează viața oamenilor săraci din Iugoslavia de altădată.

DUMINECA

Mamă, uite, am adus mure! Iar te uită, cite am cules! Gustă-le numai, să vezi! Se află și cite una mai acrișoară, însă celelalte sînt dulci!

Era amiază. În mijlocul curții plîpia focul. Deasupra focului era așezată o oală mare, în care se încălzea apa pentru spălătul rufelor. Apa deja clocotea. Vreascurile ce le adunasem ieri la „Pionierul”, erau pe sfîrșite.

Din „curtea de sus”, unde locuia proprietăreasa, se auzea zîngănit de tocimuri și farfurii. Acolo se așezaseră deja la masă, mîncau.

— Mamă, uite, murele. Gustă-le!

Ea se îndreaptă din șale. Cu capeții hainei își ștergea mîinile de căbuci.

— Pe unde ai hoinărit atîta timp? Trebuie să-mi aduci apă, că mi se frîng brățele cărînd atîta putere de apă. Și, pe deasupra de toate, mai trebuie să am grijă și de mîncarea pusă la foc...

Fața ei era înroșită, diformată de oboseală. Ochii deveniseră și mai albaștri parcă nu aparțineau acelei fețe chinute. O priveam lung, incurcat. Abia tîrziu am luat seamă că ochii ei erau roșii, injecțiați de singele năvălit sub efortul fizic prea mare.

DUMINECA

Ochii îi erau încețoșați, desigur de aburii care se ridicau din farfuria ei.

— Știi... acolo mai sînt mure. Poimîine mergem iar, pînă atunci se coc toate... Văd că ție nu-ți plac murele, dar mi-ai spus că îți plac...

— Ba îmi plac, dar le las să le mîncînc pe urmă...

...Ea se ridică de la masă.

— Hai, puiule, fii bun și adu-mi un pahar cu apă rece de la cișmea. Lasă puțin să curgă, pînă vine de cea rece. Pe urmă umplii și abia cu apă rece. Îmi trebuie să limpezesc rufe.

DUMINECA

trundea noaptea de atară, înviorătoare, neagră, imensă. Tot atît de înviorătoare, de neagră, de imensă a fost noaptea și atunci, în 1916, cînd mi-a spus mama, privindu-mă în ochi:

— De-acum nu mai ai tată!

Cuvintele ei s-au deșteptat în creierul meu mult mai tîrziu.

Ea ședea lîngă lampă și cosea, nemîșcată, ghemuită — îi umblau numai mîinile. Trăgea acul repede, holărit și privea în jos, la lucrul de pe poală. Părea că ține ochii închiși, că doarme. Mi se prindeau ochii și mie. Lumina oarbă a lampii de gaz tremura, iar umbrele de pe perete jucau — aci creșteau, aci se micșorau.

Din stradă venea melodia unui acordeon, uneori aproape gîtuită, alteori mai clară.

— Mamă, tu numai azi n-ai lucrat. De mîine începi iar să lucrezi?

Mîinile ei se mișcau mai departe deasupra cusăturii. Dreapta ei înfigea acul repede, apoi întindea ața.

— Da, de mîinhă lucrez iar.

Priveam lung în noapte prin fereastra deschisă. Intinericul îmi absorbea privirile. Oboseala adunată în corp, se scurgea din mine încet, înfînit de încet. Conștiința mi se tulbura, pleoapele mi se îngreunau.

Acul din mîna mamei creștea.

Creștea și cusătura ei. Ieșea pe fereastră, în noapte, se înșira mai departe, tot mai departe, avea să înconjoare lumea întredă...

2

DUMINECA

— Iar să-ți gust murele. Și dă o fugă pînă la brutar, să aduci piine, pînă nu se vinde toată... Te-ai zgîriat prin lozele de mure, ești sîngerat pe picioare. Spală-te de sînge și nu te freca așa dușmănește... Hai, dă țuța pînă la brutărie!

La brutarul nostru se vînduse piinea toată. Alergai la altul. Era deja închis. Prin geam se vedeau ucenicii care frecau scindură goală, galbenă, lată. Abia la al treilea am aflat o jumătate de piine uscată.

Mama a pus rufele spălate pe o scindură de brad. Le ducea de la albăie la oala cea mare care clocotea pe foc în mijlocul curții. Mîinile îi erau roșii de apa fierbinte. Era desculță. De-a lungul picioarelor ei se ramificau vine albastre, umflate, cu noduri înțelenite, de culoare mată.

Îmi spuse, ațîșînd focul din nou:

— Mergem să luăm și noi masa, că desigur ai flămînzit!

Înfulica și ea repede ca mine. Pe ușa deschisă privea mereu afară, la oala în care se fierbeau rufe. Foarte demult n-am mai luat masa cu ea împreună. Îmi scotea mereu, încît farfuria îmi rămînea aproape încontinuu plină.

— Mamă, știi cît de bine e cînd ești acasă și nu lucrezi. Cînd voi fi mare, am să mă fac inginer silvicultor. Vom trăi în vreo pădure mare și niciodată n-o să ai nevoie să mai mergi în oraș.

Ea îmi scotea în farfurie, tăcea mereu.

4

DUMINECA

Urmă tăcere. Tăietorii de lemne au scos cîțiva butuci în fața șopronului, i-au pus căpătii și dormeau în soare. Viața din curte s-a domolit. Italia-nul se pregătise să plece la muncă. Mița împletea la ciorapi. În poala ei dormea pisica și torcea. Mama întindea șoara de la un colț la altul al „curții de jos”. Înșira rufe pe îndelete. În stradă cirîia un car. Părea că nu se mai mișcă din loc și niciodată n-avea să se mai unească. Erau cars țărănești — cărau piatră pentru pavarea străzii noastre. Cărau deja de cîteva zile.

Stăteam în soare, nehotărît. Ieșii încetinel în stradă. Mă întorsei în loc, privii în curte. Rufele erau deja întinse, fluturau peste curte, albe, poștrițe. Mama scotea masa afară, țînînd într-o mîna peria de frecat. Pe masă se afla un pahar pocnit, murdar, cu sodă caustică.

Sub picioarele desculte simțeam mîngîierea moale a ierbei pline de sucuri.

Ea micșorase fitilul lampii. „Lacul Boden” se afla în întineric. Fotografia lui tata de pe celălalt perete, abia se destușea din umbră. Podelele erau galbene, frecate. Din ele transpira o răcoare, aducătoare de liniște în suflet, de seninătate.

Prin fereastra micuță, deschisă larg, pă-

6

DUMINECA

Voci... „Lacul Boden” era un punct negru, nemîșcat, în depărtare.

Voci... — Îți sparg botul... bo-tul ăla spurcat!... — pătrundea un glas din depărtare, ca de sub pămînt.

Ropot... Iarba creștea... Mama!...

Mă scufundam în iarba verde, înaltă. La picioarele mele, mama urca încet un deal pleșuv, bătut de săgețile soarelui fierbinte. Ea mergea cu o albăie în spate, cu o albăie mare, neagră. Din albăie se prelingea sudoare — sudoare încheagată, galbenă, pală... Ea urca mereu, se poticnea, se îndrepta iar. În părul înșorit purta o floare — floare albă de mură...

În institutul problemelor energiei nucleare de pe lîngă Academia de Științe a U.R.S.S. se folosesc asemenea oscilografe necesare cercetărilor atomice.

ATOMUL

Bun prieten al omului

de I. Ivanov

Mărețele realizări în domeniul fizicii au permis omului să pună stăpînire pe una din cele mai puternice forțe ale naturii — energia nucleului atomic. În fața dezvoltării forțelor de producție ale societății se deschide o epocă nouă, epoca atomică.

Cu doi ani în urmă, la 27 iunie 1954, în Uniunea Sovietică a fost pusă în funcțiune prima centrală electrică din lume bazată pe energia atomică.

În decursul citorva decenii viitoare, poporul sovietic urmează să înfăptuiască mari lucrări de transformare a naturii și de dezvoltare a economiei țării sale. Este necesar să se completeze în mare măsură rezervele de apă dulce pentru industrie, agricultură și creșterea animalelor în partea europeană a U.R.S.S., iar în acest scop trebuie folosite apele fluviilor din nord și nord-est, îndreptîndu-le cursul spre sud. Este absolut necesar să se preschimbe în pămînturi roditoare deșerturile din Asia Centrală, iar pentru aceasta va fi nevoie ca aceste deșerturi să fie alimentate cu apele fluviilor Obi și Enisei, să fie create uriașe mări artificiale și sisteme de irigație. Trebuie să se dea în exploatare uriașe zăcăminte nevalorificate încă de cărbune, de diferite minereuri și alte substanțe minerale folositoare, să se pună în valoare zeci de milioane de hectare de terenuri înțelenite, să se construiască sute de mari întreprinderi industriale în Siberia, precum și căi ferate principate și drumuri fluviale care să unească cele 14 mări și trei oceane ce scaldă țărmurile Țării Sovietice.

Pentru toate acestea va fi nevoie anual de 12.000—15.000 de miliarde de kilowați-ore de energie electrică, adică de zece ori mai mult decît se produce în prezent în întreaga lume. O mare parte din această cantitate va fi produsă de centralele atomo-electrice.

Oamenii de știință sovietici, proiectanții și inginerii se străduiesc să construiască motoare atomice mici și ușoare care vor deschide perspective noi în dezvoltarea transporturilor. Nu este departe timpul cînd pe căile ferate vor fi puse în circulație puternice locomotive atomice capabile să meargă cu viteze mari pe zeci de mii de kilometri, fără să fie alimentate cu combustibil. Mările și oceanele

vor fi brăzdate de uriașe nave și submarine atomice. Avioane atomice mai repezi ca sunetul vor transporta călători și marfuri, iar spre lună și spre planetele mai apropiate se vor îndrepta rachete cosmice atomice.

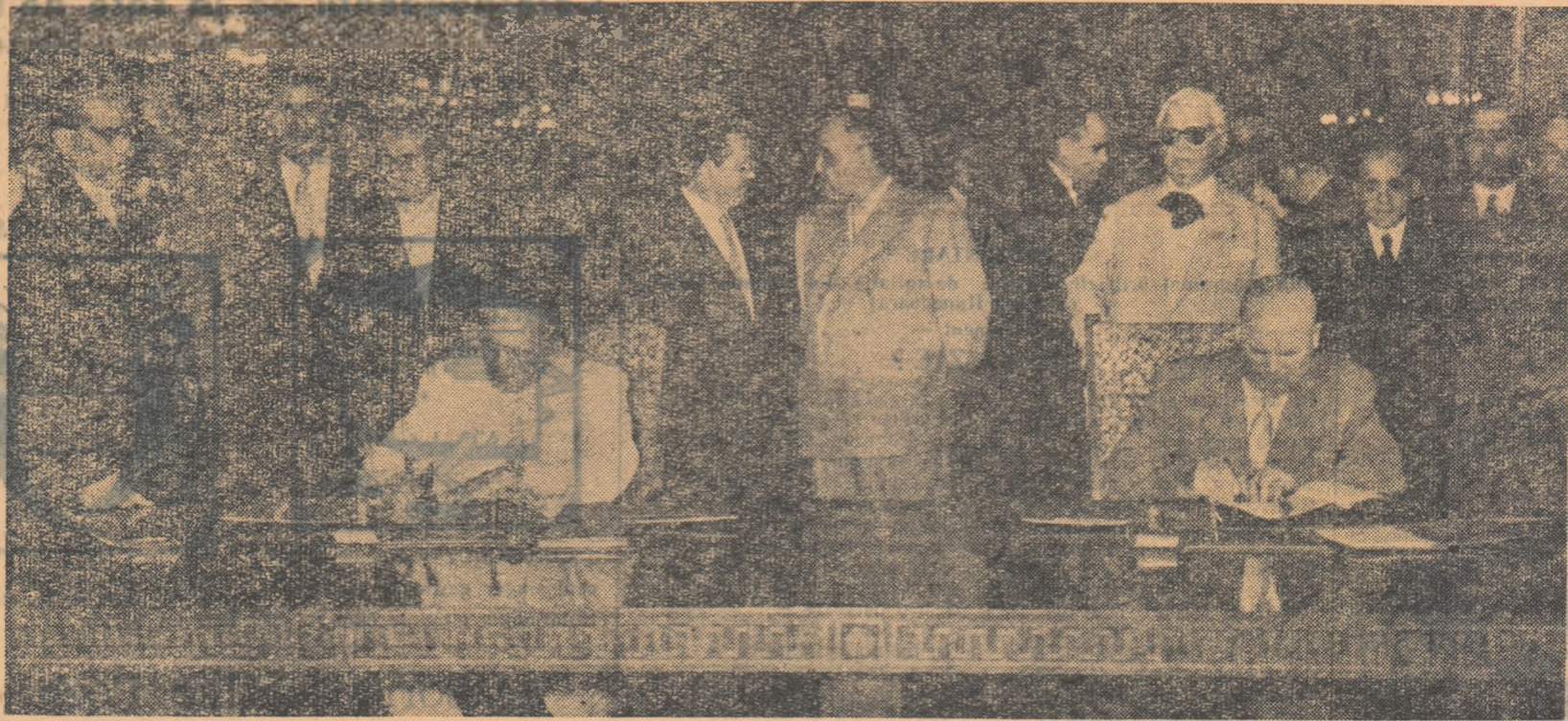
De pe acum industria atomică produce zeci de izotopi radioactivi artificiali. Energia înverită din radiațiile lor este folosită în scopuri variate: pentru modificarea proprietăților mecanice termice și chimice ale substanțelor, pentru stimularea și intensificarea diferitelor reacții chimice, pentru controlul și automatizarea diferitelor procese tehnologice în multe ramuri ale industriei etc.

Oamenii de știință nu se mulțumesc însă cu cele realizate. Ei caută căi de accelerare a fotosintezii în frunzele plantelor, se străduiesc să si-lească organismele vegetale să folosească mai multă energie solară pentru a produce o cantitate tot mai mare de glucide, grăsimi, proteine, vitamine (substanțe folositoare omului). Aceasta face posibilă obținerea unor recolte întregite de pe aceeași suprafață de pămînt. Mai mult decît atît: se pune problema reproducerii artificiale a procesului de sinteză, sau cu alte cuvinte problema sintezelor artificiale a substanțelor alimentare. Rezolvarea acestei probleme va duce la o serioasă cotitură în agricultură și va face să nu se mai sfîrșească resursele alimentare ale omenirii.

Folosind izotopii radioactivi, medicii sovietici luptă cu tot mai mult succes împotriva diferitelor tumori.

Succesele obținute pînă acum nu reprezintă decît începutul. Desigur că viitorul apropiat va aduce medicilor mijloace și metode atît de eficiente de tratament cu ajutorul izotopilor radioactivi, încît se vor găsi soluții la numeroase probleme ale medicinei, în prezent nerezolvate.

Omenirea se află în pragul epocii atomice. Ea va transforma această epocă într-o vreme a belșugului de hrană, materiale și a înfloririi culturii.

Semnarea Declarației comune a guvernelor R.P. Romine și R.P.F. Iugoslavia

DECLARAȚIA COMUNĂ

a guvernelor Republicii Populare Romine și Republicii Populare Federative Iugoslavia

cu ocazia vizitei oficiale a președintelui Republicii Populare Federative Iugoslavia, Iosip Broz-Tito, în Republica Populară Romină

La invitația Prezidiului Marii Adunări Naționale și a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romine, președintele Republicii Populare Federative Iugoslavia, Iosip Broz-Tito, a făcut o vizită oficială în Republica Populară Romină între 23 și 26 iunie 1956.

Împreună cu președintele Iosip Broz-Tito au vizitat România Edvard Kardelj, vicepreședinte al Vecei Executive Federative, Koceza Popovici, secretar de stat pentru Afacerile Externe, Mialko Todorovici, membru în Vecea Executivă Federativă, și Iakov Blajevici, președintele Vecei Executive a Republicii Populare Croația și membru în Vecea Executivă Federativă.

Vizita s-a desfășurat într-o atmosferă de prietenie și cordialitate.

Cu prilejul vizitei, reprezentanții celor două guverne au avut un schimb larg de vederi asupra principalelor probleme ale situației internaționale și asupra relațiilor dintre cele două țări. La convorbiri au participat din partea romină: Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, membru al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romine, Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R., Emil Bodnăraș, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Petre Borilă, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Al. Moghioroș, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Grigore Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe al R.P.R.; din partea iugoslavă: președintele Iosip Broz-Tito și membrii delegației guvernamentale iugoslave mai sus-amintite. La convorbiri au mai asistat din partea romină Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romine, Ștefan Cleja, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, Nicolae Guină, ambasadorul R.P.R. în R.P.F. Iugoslavia, iar din partea iugoslavă: Nikola Vuja-novici, ambasadorul R.P.F. Iugoslavia în R.P.R., Iosif Vilfan, secretar general al președintelui R.P.F. Iugoslavia, Anton Vratușa, șef de cabinet al vicepreședintelui Vecei Executive Federative.

Convorbirile au decurs într-un spirit de cordialitate, sinceritate și înțelegere reciprocă.

I.

Cu privire la situația internațională, cele două guverne au constatat cu satisfacție procesul de slăbire a încordării internaționale și și-au exprimat convingerea fermă că contactele directe între oamenii de stat și metoda tratativelor constituie una din căile importante pentru rezolvarea problemelor litigioase între state, pentru dezvoltarea mai departe a desfășurării internaționale, întărirea încrederii reciproce și a colaborării între state.

Guvernul romin și guvernul iugoslav și-au afirmat atașamentul față de principiile Cartei Națiunilor Unite și și-au exprimat satisfacția față de întărirea rolului internațional al Organizației Națiunilor Unite și dezvoltarea ei spre universalitate prin primirea de noi membri, printre care și Republica Populară Romină. Cele două guverne sunt de acord cu sprijinirea în cadrul Organizației Națiunilor Unite a activității de promovare a colaborării internaționale în toate domeniile.

Cele două guverne sînt pe deplin de acord că dezvoltarea și interzicerea armelor de exterminare în masă constituie o problemă primordială pentru toate popoarele și la rezolvarea ei pozitivă trebuie și pot să-și aducă contribuția toate statele mari și mici. Cele două guverne vor contribui activ și vor sprijini orice inițiativă menită să rezolve această problemă ceea ce ar crea totodată posibilitatea folosirii unor fonduri imense pentru progresul și bună starea popoarelor.

Cele două guverne și-au exprimat convingerea asupra necesității unui comerț internațional nestingherit, a lichidării piedicilor artificiale din calea schimburilor comerciale, a intensificării schimburilor culturale între

țări, ca o bază pentru progres și pentru o mai bună înțelegere internațională.

În cadrul colaborării economice internaționale, ele consideră ca utilă și eficace acordarea de ajutor economic și tehnic regiunilor insuficient dezvoltate, pe baza egalității depline în drepturi și fără condițiuni militare și politice. Cele două guverne vor sprijini în cadrul Națiunilor Unite înlăptuirea unei asemenea opere.

Guvernele romin și iugoslav își exprimă convingerea că politica de coexistență pașnică activă între toate statele, indiferent de sistemul lor social și politic, se afirmă în mod necesar ca singura cale de întărire și dezvoltare a colaborării internaționale.

II.

În privința relațiilor dintre R.P.R. și R.P.F.I., cele două guverne au subliniat cu satisfacție că relațiile dintre cele două țări, care au fost grav tulburate în trecutul recent s-au îmbunătățit mult în cursul ultimilor ani și îndeosebi după declarația de la Belgrad a guvernelor R.P.F.I. și U.R.S.S. și că ele se dezvoltă și se largesc continuu. Ele sînt hotărâte să înlăture prin eforturi comune urmările acestei tulburări și să asigure dezvoltarea continuă a colaborării în interesul relațiilor de bună vecinătate și prietenie între popoarele celor două țări socialiste.

Rezultatele importante obținute în această direcție sînt evidențiate de restabilirea situației normale la frontiera romino-iugoslavă prin acordurile și convențiile corespunzătoare, de reglementarea pe bază de acorduri a schimburilor comerciale și a comunicațiilor feroviare, fluviale și aeriene, rezolvarea în mod satisfăcător a problemei creanțelor din ultimii cîțiva ani, de dezvoltarea schimburilor culturale, a vizitelor reciproce de oameni de cultură și știință.

Guvernele romin și iugoslav și-au exprimat hotărîrea de a dezvolta și întări mai departe legăturile de colaborare dintre R.P.R. și R.P.F.I. într-un spirit de prietenie, pe baza principiilor suveranității, integrității teritoriale, egalității în drepturi, respectului reciproc și neamestecului în treburile interne.

Cele două guverne consideră că între R.P.R. și R.P.F.I. există posibilități de mai largă dezvoltare a colaborării economice și de ridicare a nivelului schimburilor, în care scop cele două părți au luat în con-

siderație încheierea unui acord comercial de lungă durată și vor însărcina organele economice cu pregătirea lui.

Avînd în vedere că au căzut de acord că folosirea resurselor hidroenergetice ale Dunării este în interesul ambelor țări, cele două guverne au hotărît convocarea unei comisii mixte de specialiști romini și iugoslavi, care să examineze posibilitățile cele mai favorabile în vederea construirii în comun a unei hidrocentrale în sectorul Porților de Fier.

În scopul dezvoltării schimbului de experiență tehnică și științifică menit să contribuie la progresul economiei ambelor state, cele două guverne au căzut de acord cu încheierea unei convenții de colaborare tehnico-științifică.

Cele două guverne s-au declarat de acord să favorizeze dezvoltarea schimburilor culturale, cunoașterea reciprocă a realizărilor artistice, literare, vizitele reciproce ale oamenilor de știință și artă etc. în care scop au hotărît încheierea unui acord cultural.

Cunoașterea reciprocă se va face prin efectuarea de vizite, schimb de delegații, de publicații și informații, schimb reciproc de turiști etc.

Cele două guverne constată cu satisfacție că între popoarele din R.P.F.I. și R.P.R. s-au stabilit cu succes contacte și în diferite domenii ale activității sociale.

În dorința de a ajuta la cît mai buna cunoaștere reciprocă și apropiere, ca și la schimbul de experiență socialistă, cele două părți vor sprijini și înlesni contactele directe și colaborarea între organizațiile politice, sindicale și alte organizații sociale din cele două țări.

Cele două guverne salută rezultatele obținute în cursul vizitei delegației guvernamentale iugoslave în Republica Populară Romină și și-au exprimat convingerea că aceste convorbiri și contactele pe mai departe ale reprezentanților celor două popoare în diferite domenii vor contribui la lărgirea mai departe a colaborării și la întărirea relațiilor prietenești între popoarele celor două țări socialiste.

Guvernele R.P.R. și R.P.F.I. consideră că această dezvoltare a relațiilor și a colaborării celor două țări va servi intereselor ambelor popoare și în același timp va reprezenta o contribuție importantă la cauza întăririi păcii și colaborării în sud-estul Europei și în lumea întreagă.

În numele guvernului
Republicii Populare Romine
CHIVU STOICA

București 26 iunie 1956

În numele guvernului
Republicii Populare Federative Iugoslavia
IOSIP BROZ-TITO

COMUNICAT

Cu ocazia șederii delegației guvernamentale iugoslave la București, între reprezentanții Comitetului Central al Uniunii Comunistilor din Iugoslavia și reprezentanții Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român a avut loc într-o atmosferă cordială un schimb de păreri deschis și tovarășesc cu privire la relațiile reciproce între cele două partide.

Din partea iugoslavă au participat tovarășii: Iosip Broz-Tito, secretar general al Uniunii Comunistilor din Iugoslavia, Edvard Kardelj, secretar al Comitetului Executiv al C.C. al U.C.I., Iakov Blajevici, Koceza Popovici, Mialko Todorovici, membri ai C.C. al U.C.I., iar din partea romină tovarășii: Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C.C. al P.M.R., Chivu Stoica, Emil Bodnăraș, Petre Borilă, Alexandru Moghioroș, membri ai Biroului Politic al C.C. al P.M.R., și Grigore Preoteasa, membru al C.C. al P.M.R.

26 iunie 1956

Cele două părți au căzut de acord că există condițiile și necesitatea pentru restabilirea și dezvoltarea contactului și colaborării tovarășești între ambele partide.

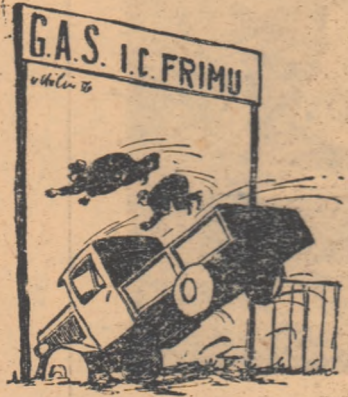
Pentru realizarea acestui scop, Uniunea Comunistilor din Iugoslavia și Partidul Muncitoresc Român vor stabili contacte și întâlniri personale între reprezentanții ambelor partide, schimb de informații cu privire la activitatea partidelor, schimb de delegații și de literatură sau alte forme de contacte, care pot contribui la cunoașterea reciprocă a vederilor în problemele prezentînd interes comun.

În legătură cu aceasta Comitetul Central al U.C.I. a adresat Comitetului Central al P.M.R. invitația ca o delegație a P.M.R. să viziteze Iugoslavia.

Comitetul Central al P.M.R. a acceptat această invitație.

SATIRA ȘI HUMOR

La intrarea G.A.S. „I. C. Frimu” este o mare groapă de mult timp nestupată.

— Să știi că pe aici e intrarea!...
(Desen de V. VASILIU)

MUSTATA

Din goana acceleratului, ogoarele păreau niște fișii de stambă înflorată, pe care mișunau încolo și încoace oamenii. Poate că nici nu le-aș fi observat pe cele două femei care petreceau o sfară lungă peste un lan de griu, unduindu-i fața, dacă nu mi-ar fi atras atenția vecinul de compartiment:

— Asta se cheamă polenizare artificială.
Era un flacău negricios, voinic, cu o mustată mare, hai-ducească. Zic.
— Știu cum se cheamă. Ei cunosc și foloasele.

— Pentru unii foloase, pentru alții pagubă!
— Pentru cine?
— Ia, pentru mine.

— Ei privesc reîncrăzător. Din-sul ghicesc: e indoiata mea și se socoate dator să mă lămurească:

— Uite cum am pătit-o... De cu primăvară, pică la noi un agronom nou. Ferreie. Și ce femeie! Ochii ca marea, părul ca mătasea, iar gura parcă era dituzor, nu alta: toată ziua ne dăscălea: că polenizarea-n sus, că polenizarea-n jos... Eu nu rabd dăscălie de la un bărbat, dar mi-te de la o femeie Zic: „Nu cred să fie de vreun folos!”

— Da' de ce nu credeai? —

— Nu-i știam foloasele și nici nu vream să fie pe-a ei. Cînd aude, dînsa zice: ba e! Eu, ba nu e! Și pentru că nu-mi venea la îndemînă să stau la tocmală cu ea, i-am spus-o răspicat: „Să așteptăm pînă la toamnă și dacă s-or procopsi cu ceva ai de polenizează, să-mi rază mie mustata!”

— Și?
— Și am rămas fără mustată!

Mă uit la el și-l opresc din vorbă:

— Stai, tinere, ce tot povestești? Văd că ai cogearite mustata!

— Ei, zice tînrul rîzînd, asta-i alta, din cultura nouă! Nu vezi cum a crescut? Parcă as fi polenizat-o!

VICTOR PIȚIGOI

PREZENTARE
(Din programul brigăzii artistice de agitatie din comuna Galtiu, regiunea Hunedoara)

— Fragment —
CE SĂ ZIC?

În această prezentare
Nu găsiți că-i bine oare
Să vă spun ne-nîrziat
Cum se lucră la Gostat?
Sînt acoi, mici și mari,
Cinzeci de funcționari.
Mulți din ei, ne-am-nesam,
Cică... chiul e program,
Și, după ce fiecare
Stă cu nasul în dosare,
Vreo trei ceasuri, îl apucă
Din senin, un dor de ducă:
Unii o pornesc la vale
Pentru „cheshii” personale;
Alții adunați urgent
Fac de zor antrenament
Cu o nucă pe-o plasă,
Drept la tenisul de masă!
Iar vreo trei funcționare
Prinse de tristeți amare
Stău prin parc, oftînd ades,
Și... spanacu-i necuș!

Ce să zic, acum, cînd
Chiar aici în primul rînd
Cu obrazul nseninat
Trei tovarăși de la sfat
Mă privesc? Văd că le place!
Să li critic? Nu se face!
Cum să le reamintesc
Că de-un an de cînd vorbesc
N-au făcut nimic real
Cu... căminul cultural!
C-aveam radio cu antenă
Biblioteca, avem scenă,
Că, avem activitate

Și brigadă și... de toate
Și culise și cortină,
La programe sala-i plină,
Toate-s bune neiculiță,
În cămin... la grădiniță!
Fiindcă sîfatul popular
Ca un harnic gospodar
Le-a donat ca... jucării
Grădiniței de copii!
Și mă ntreb ce-ar fi de-ar fi
Într-o oarecare zi
Ca în loc de repetiții,
În incinta grădiniții
Să-ncepă brigada-așa
Jocul... „v-ați ascunselea”
Sau în altă zi cu soare
S-o vezi pe educatoare
Strigînd pe neașteptate:
„Stați cu minile la spatel!”
Sau: „Batistele pe masă!”
Sau: „Plecați, copii, acasă!”
Dar ce-am spus eu știți și voi,
V-am promis doar fapte noi
Și cum n-am găsit nimic
Ce să zic?
V-aș propune totuși eu
Și-asta cred că nu e greu
Să pornim cu toții-acum
Ușurel așa pe drum
Să vedem și s-auzim
Noutăți dacă găsim
În Galtiu. Deci, să se știe
Facem o călătorie.
Mai aveți răbdare-un pic
C-o să am eu ce să zic!

O fată are Oana. Numai una
Și se uită la ea ca la soare.
Dar de la un timp parcă s-a înîneecat pămîntul — așa-i Oana de abătută.

— Ce-ai pe suflet, Oană? am întreat-o eu duminică pe sa-a cooperativei.

N-a spus-o vorbă. Mă privea cu ură și era gata-gata s-o podidească plînsul. Ei, comedie — zic eu — dar ce-ai pățit? Ți-au venit pețitori la fată?

De data asta Oana a prins grai și-a pornit să turuie mai dihai decît o moară neferecată.

— Numai dumneata strici! Că de nu erai dumneata...

— Stai, — încerc s-o opresc.

— Ce rău ți-am făcut eu?

— Te faci că nu știi? Mi-ai momit fata la muncă vo luntară, și-ai uitat ai?

— Nu-ți înțeleg!

— Sigur, ce să înțelegi 'mneata? Dacă ești acolo, la căminul cultural, ce ești, duci copiii oamenilor — că fata mea nici n-a împlinit 18 ani — și-i înveți să lucreze în săptămîna Rusalilor ca să se scrîntească...

Am dat s-o întreprer, dar n-a fost chip.

— Și-apoi eu am îngrijit-o.

Luată din Rusalii

c-așa-i inima de mamă: i-am pus pelin pe sub saltea, am afumat casa cu buruienii de la sinziene, am alinat boz la grindă, dar degeaba... nu i-a trecut!

O priveam nedumerit. Nu știam nici eu ce să mai cred.

— Ziceam dintii c-o fi glumă — a continua! ea — c-așa

e tinerețea: se cere și cîntată și jucată. Dar de unde, măiculiță, că am pîndit-o pe fe-reastră cînd a rămas singur-ră-n casă: cînta și juca de mama focului și se strimba ca toate surligăile. Ba mi-au spus și vecinele că le-a băgat și pe ele în sperieți cu ciudățeniile ei. Păi spune 'mneata că, vorba ceea, ai fi om umblat, nu ca mine, o biată femeie, nu e luată din Rusalii? Și numai dumneata ești de vină! Ce să mă fac eu dacă-mi rămîne fata așa? Că una a-veam...

Și cum Oana a început să plîngă de-a binelea, pe mine m-a apucat risul. Am priceput de unde se trage necazul femeii și mai ales ce vină am eu: cînd am fost la muncă vo-luntară, tinerii au hotărît să dea un festival artistic. Fata Oanei e la jocuri. Acum, pentru prima dată, i-oacă și-ntr-o piesă.

Așa că, acasă... fata făcea repetiție!

NICA OCTAVIAN

Anecdote populare sîrbești

Sfatul nevastei
Un țăran a întreat pe un judecător dacă trebuie să tîină sau nu seamă de sîfatul nevastei sale.

— Nu trebu'e — îi răspunde judecătorul.

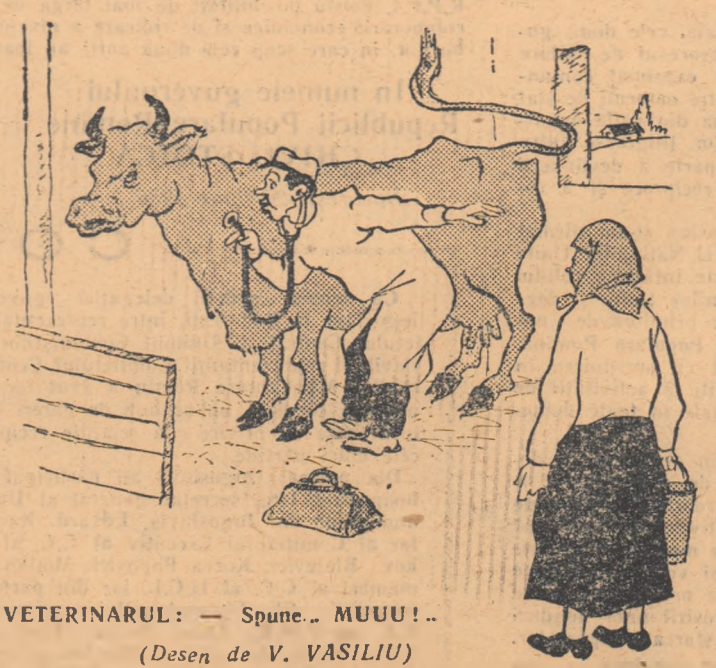
— Așa am zis și eu. De dimineată femeia îmi tot bătea capul să-ti aduc o oală cu untură, dar eu n-am ascultat-o. Care-va-să-zică bine am făcut.

Cum se cheamă la voi papara rece?

Un copil tu întreat o dată:

— Cum se cheamă la voi papara rece?

— Noi n-o lăsăm niciodată să se răcească! răspunde copilul.

VETERINARUL: — Spune... MUUU!...

(Desen de V. VASILIU)

Corespondenții de la sate ne scriu

Desen de N. RADULESCU

În comuna Cerașu, raionul Teleajen, regiunea Ploiești, există un chioșc farmaceutic fără gestionar.

D. PANCIU

CHIOȘCUL: — Trebuie să-mi caut singur gestionarul, că cen-trofarnul a uitat de mine?

La restaurantul din Bălcești raionul Oltețu, regiunea Craiova, pe lingă că se mîncă prost, tovarășii ospătarî nu vin cu orele.

MARIN GH. MARIN

— Ascultă, nepoate, eu renunț la friptură. Să aducă mai bine un bărbier.

Scrisorile lui Ilie Poznașu

Ați auzit cumva de nea Potop? Atunci, nu vă grăbiți să-mi răspundeți, pentru că nu-i vorba de potopul lui Noel Nu! Potop al nostru răspunde la funcția de îndrumător cultural la sîfatul popular Vatra Dornei și cică răspunde și de transportul echipelor artistice, care au venit la concurs. De cum mă văzu, nea Potop îmi și zise:

— Ia spune-mi, nea Ilie, poți să bagi 5 capete într-o căciulă?

— Nu poți! — zic eu.

— Atunci, cum poți să urci într-un singur camion, 5 echipe

pe artistice, care pleacă în 5 direcții?

— Nu se poate — răspunde. Și, pentru că nu i-a dat de căpătii încurcăturii aștia, nea Potop s-a incuiat în birou, așteptînd celelalte 4 camioane. Eu plecai să-mi caut de-ale mele, da' n-a fost chip. Numai ce ieșii în stradă, pe lingă sîfatul raional, că mă și pomenii înconjurat de-o grămadă de oameni, care mai de care mai oțărît și mai pornit pe harță:

— Ce facem nea Ilie — îmi ziseră ei — că așteptăm aici de ieri? Am pierdut cu concursul asta două zile. Tovarășul Potop n-are nimic de pierdut la afacerea asta? Că ne-a spus c-o să plecăm de la ceașurile 4 de dimineață și uite că ne-a apucat prînzul tot pe drum.

— Măi să fie, — îmi zisei eu. Uită-te la ei: di-ta-mai artiști amatori și mă iau la trei pazește pe mine, să plătesc eu oalele sparte de nea Potop. Da' tot eu stau și-mi zic: — Or fi ei, bre, artiști... dar amatori s-aștepte atîta tot nu sînt, oricît ar fi ei de artiști. Și numai ce-mi vine mie o idee grozavă. Mă dusei spre camionul cu pricina, și-i zisei șoferului:

— Măi taică, știi ce? Pînă una-alta, ia repede-te tu cu hăieții aștia pînă la Brănești și dă fuga înapoi, că ia uite ce mai mindruțe au frăsinenii, care abia așteaptă să le duci acasă. Și cotirgașii la fel. E, ce zici?

Eu da, șoferul ba. Eu zic una, el zece. Și, c-o fi, c-o păți, pînă la urmă, ieși pe-a mea. Și uite așa, cînd veniră celelalte 4 camioane, puteai să dai cu tunul și nu mai găseai picior de artist prin Vatra Dornei, li dusei șoferul pe toți. Numai nea Potop alerga spre mine ca o vijelie, c-o falcă-n cer și cu alta-n... mină, că cică-l durea maseaua. Și numai ce-mi zise:

— Ți-am spus eu că vin 5 camioane?

— Mi-ai spus!

— Unde-s oamenii?

— Nu-s!

— Păi vezi? Și cică să mai fii îndrumător cultural! Pe cine să-ndrumi?

— Lasă bre, nea Potop, că n-au năvălit țătarii. Nu vezi mata? Înainte erau 5 echipe și un singur camion, iar acu' sînt 5 camioane și un singur om, adică 'mneata!

— Și, ce vrei să spui cu asta? mă luă la rost nea Potop.

— Păi, nu știi? Ia spune-mi: pot să bagi 5 capete într-o căciulă?

— Nu poți! zise el.

— Atunci, cum poți să urci un singur om în 5 camioane care pleacă în cinci direcții?

— Nu se poate — răspunde el.

— Păi, dacă nu se poate unu ca asta, cu-atît mai puțin se poate un îndrumător ca 'mneata. Și...

S-auzim de bine!

Ilie Poznașu